

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka (przewodniczący)

SSN Ewa Stryczyńska (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania A. K.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych i Administracji w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 26 marca 2025 r.,

skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 28 kwietnia 2022 r., sygn. akt III AUa 1609/21,

1. umarza postępowanie kasacyjne;

2. zasądza od Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie na rzecz A. K. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnianiu tego świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 18 sierpnia 2021 r. zmienił dwie decyzje Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z 6 czerwca 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej A. K. w ten sposób, że ustalił A. K. prawo do emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej w wysokości określonej przed 1 października 2017 r., zaś sprawę w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie, za okres od 1 października 2017 r. do dnia przywrócenia pierwotnej wysokości świadczeń liczonych od różnicy pomiędzy świadczeniami otrzymywanymi a pierwotnymi, przekazał organowi rentowemu celem rozpoznania i rozstrzygnięcia w formie decyzji.

Na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie od powyższego wyroku, Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z 28 kwietnia 2022 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 18 sierpnia 2021 r. w ten sposób, że zmienił decyzję Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z 6 czerwca 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury, ustalając od 1 października 2017r. wysokość emerytury A. K. na 39,87% podstawy jej wymiaru, przy przyjęciu 0% podstawy wymiaru za każdy rok służby od 1 lipca 1976 r. do 31 lipca 1990 r. oraz oddalił odwołanie od tej decyzji w pozostałej części i w pozostałej części oddalił apelację.

Pełnomocnik Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie złożył skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego. W piśmie z 17 maja 2024 r. pełnomocnik skarżącego organu cofnął skargę kasacyjną i wniósł o umorzenie postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Odpowiednie zastosowanie znajduje więc między innymi art. 391 § 2 zdanie

pierwsze k.p.c., który stanowi, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Skarga kasacyjna może być cofnięta w każdym czasie także przez samą stronę, pozbawioną - co do zasady - w postępowaniu kasacyjnym zdolności postulacyjnej (art. 398²¹ k.p.c.) i nie wymaga zgody strony przeciwnej (art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.) (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 listopada 2020 r., II PK 94/20, LEX nr 3080384 i z 25 marca 2021 r., III USK 68/21, LEX nr 3153421, por. też odnoszące się do kwestii związanych z art. 469 k.p.c. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2014 r., I PK 251/13, OSNP 2015 nr 6, poz. 79).

Powyższa czynność procesowa, zgodnie z zasadą dyspozycyjności strony w postępowaniu cywilnym, wiąże sąd i nie podlega jego następczej kontroli, prowadząc do umorzenia postępowania kasacyjnego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 października 2013 r., V CSK 444/12, LEX nr 1394093). Skoro zatem pozwany organ rentowy cofnął ze skutkiem prawnym skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, to zachodzi negatywna przesłanka procesowa, uzasadniająca umorzenie postępowania kasacyjnego.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., orzekł o umorzeniu postępowania kasacyjnego.

O kosztach postępowania kasacyjnego obejmujących koszty zastępstwa prawnego odwołującej się w postępowaniu kasacyjnym, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w kwocie wynikającej z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2023 r., poz. 1964), a w zakresie odsetek - na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

[a.ł]

